



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., ve věci

žalobce: **V. B.**, narozen X, státní příslušník U.
bytem P., N.

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2016, č. j. MV-39547- 4/SO/sen-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2016, č. j. MV-39547-4/SO/sen-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 2. 2014, č. j. OAM-53292-8/DP-2013, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 4 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou osobně dne 7. 3. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2016, č. j. MV-39547-4/SO/sen-2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 12. 2. 2014, č. j. OAM-53292-8/DP-2013. Rozhodnutím ministerstva bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákonného opatření Senátu č. 344/2013 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce k žádosti nedoložil ani po výzvě veškeré náležitosti, a to originál cestovního dokladu a doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území podle § 31 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. V odvolacím řízení žalovaná dala za pravdu žalobci, že doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území podle § 31 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byl předložen již před prvostupňovým rozhodnutím ve věci, zároveň ale konstatovala, že žalobce skutečně nedoložil originál cestovního dokladu, a proto odvolání žalobce zamítla napadeným rozhodnutím, neboť byly splněny podmínky pro zastavení řízení.

2. Žalobce namítá, že není pravdou, že by v řízení nepředložil originál cestovního dokladu, naopak jej v průběhu správního řízení správnímu orgánu předložil hned dvakrát. Poprvé dne 5. 11. 2013, kdy mu byl do cestovního dokladu vyznačen překlenovací štítek povolení k pobytu č. X, podruhé pak dne 5. 2. 2014, kdy mu byl vyznačen překlenovací štítek povolení k pobytu č. X. Uvedené žalobce dokládá kopiemi ze svého cestovního pasu a podotýká, že mu není známo, proč tyto skutečnosti nebyly ve spisovém materiálu řádně vyznačeny, považuje to však za administrativní pochybení správního orgánu. Žalobce popisuje, že vyznačení překlenovacího štítku pobytu do cestovního dokladu v praxi probíhá tak, že je cizincem do rukou pracovníka správního orgánu předán originál cestovního dokladu a tento pracovník sestaví záznam o vydání překlenovacího štítku, který nechá cizinci podepsat. Pracovník následně vylepí překlenovací štítek do cestovního dokladu, cestovní doklad s vyznačeným štítkem okopíruje a založí do spisu a nakonec cestovní doklad i s vylepeným překlenovacím štítkem vrátí cizinci. Vyznačené překlenovací štítky jsou podle žalobce jednoznačným důkazem toho, že originál jeho cestovního dokladu byl správnímu orgánu v průběhu řízení předložen a že napadené rozhodnutí i rozhodnutí ministerstva jsou nezákonná.
3. Dále žalobce namítá, že po něm nebylo možné požadovat, aby originál svého cestovního pasu přiložil již ke své žádosti o prodloužení pobytu. Cestovní pas je totiž veřejnou listinou, která je zpravidla ve vlastnictví státu, který tento pas vydal, a je jeho držiteli pouze zapůjčen pro účely cestování. Není tak možné, aby se cestovní pas stával navždy součástí spisového materiálu žádosti o pobytové oprávnění. Kromě toho není ani dovoleno, aby kterýkoliv správní orgán prováděl ověřování shody originálu cestovního pasu s jeho fotokopií. Zde žalobce poukazuje na ustanovení § 9 písm. a) zákona č. 21/2006 Sb., o ověřování shody opisu nebo kopie s listinou a o ověřování pravosti podpisu a o změně některých zákonů (zákon o ověřování), které zakazuje vidimaci cestovních dokladů. Pokud ministerstvo v praxi na jím pořízené kopie cestovního pasu vyznačuje razítko „fotokopie souhlasí s originálem“ a fakticky tak provádí ověření shody kopie pasu s originálem, jedná podle žalobce nezákonně. S ohledem na zákonnou úpravu není možné operovat s pojmy ověřená, resp. neověřená kopie cestovního dokladu. V takové situaci proto podle žalobce plně postačovalo, pokud k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání byla předložena prostá kopie jeho cestovního pasu, obzvláště když z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky založeného ve spise je zřejmé, že žalobcův cestovní pas č. X je evidován a byl již správnímu orgánu v různých řízeních opakovaně předkládán. Ostatně samotné ustanovení § 31 odst. 1 písm. a)

zákona o pobytu cizinců výslovně neuvádí, že by cizinec musel ke své žádosti předkládat originál cestovního dokladu. V řadě případů je totiž v průběhu řízení správnímu orgánu na jeho pracovišti cizincem cestovní doklad za účelem prokázání totožnosti opakovaně předkládán, např. při obdržení překlenovacího víza, odevzdání biometrických údajů či převzetí biometrického průkazu (ePkP).

4. Žalobce též zpochybňuje, že by nepředložení originálu cestovního dokladu v situaci, kdy byla předložena jeho kopie, mohlo představovat podstatnou vadu žádosti ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Předložená prostá kopie naprosto odpovídala originálu a obsahovala všechny identifikační údaje potřebné pro správní orgán, proto sice mohlo jít o vadu, ne však podstatnou. Správní orgány tak podle žalobce zcela nesprávně aplikovaly ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce má za to, že všechny náležitosti žádosti předložil (včetně cestovního dokladu, byť jen formou jeho neověřené kopie), takže nešlo o vadu žádosti, nýbrž o vadu cestovního dokladu. Správní orgány tak měly aplikovat jako *lex specialis* ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s tím, že ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, a v rámci rozhodnutí o zamítnutí žádosti se zabývat dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Vzhledem k tomu, že žádost žalobce měla být na základě uváděných důvodů zamítnuta, měla mu také být dána možnost v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí tak, aby mohl ovlivnit výsledek řízení. Taková možnost však žalobci dána nebyla a žalobce tak nemohl reagovat na pochybení správního orgánu, který do správního spisu nezaložil fotokopie cestovního dokladu pořízené při výdeji překlenovacího víza dne 5. 11. 2013 a 5. 2. 2014. V takové situaci by žalobce neprodleně předložil originál cestovního dokladu a požádal by ministerstvo o jeho okopírování a založení do spisu.
5. Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala pouze to, že záznamy o namítaných skutečnostech (předložení cestovního dokladu při vylepení překlenovacích štítků) nejsou prokazatelně součástí spisového materiálu a že je přesvědčena, že k žádnému administrativnímu pochybení nedošlo. Třebaže zákon vidimaci cestovního dokladu nepřipouští, doložení originálu cestovního dokladu je bezpodmínečně nutné pro ověření totožnosti cizince, a proto jeho nepředložení je podstatnou vadou žádosti odůvodňující postup podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaná má za to, že výrok napadeného rozhodnutí řádně odůvodnila a že stav věci zjistila v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Nedoložení dokladu podstatného pro posouzení žádosti je podle žalované důvodem k zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V takovém případě pak není použití ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu namístě, neboť se vydává usnesení ryze procesního charakteru, při němž se nerozhoduje v meritu věci a neprobíhá ani dokazování [zde žalovaná odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 As 54/2013-50]. Žalovaná tedy trvá na tom, že žalobce neodstranil v určené lhůtě podstatné vady žádosti spočívající v nedoložení originálu cestovního dokladu, ačkoliv k tomu byl vyzván, a navrhuje žalobu zamítnout.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 22. 10. 2013 žalobce požádal o prodloužení

doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. K vyplněnému formuláři žádosti přiložil (vedle plné moci pro obecnou zmocněnkyni) čitelnou černobílou kopii příslušné stránky s identifikačními údaji ze svého cestovního pasu č. X a dále oboustrannou kopii průkazu o povolení k dlouhodobému pobytu.

7. Ministerstvo žalobce výzvou doručenou zmocněnkyni dne 6. 11. 2013 žalobce vyzvalo ve lhůtě 70 dnů od doručení výzvy k odstranění vad žádosti spočívajících v nepředložení originálu cestovního dokladu, dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a dokladu o účelu pobytu a současně rozhodlo o přerušení řízení.
8. Žalobce předložil dne 27. 11. 2013 rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání a následně dne 11. 2. 2014 doklad o zajištění ubytování. Dne 13. 2. 2014 obdržela zmocněnkyně žalobce vyrozumění o pokračování v řízení datované dnem 7. 2. 2014, již dne 12. 2. 2014 však ministerstvo vydalo usnesení, jímž řízení o žádosti žalobce podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavilo s tím, že ve stanovené lhůtě nepředložil doklad o zajištění ubytování ani originál cestovního dokladu.
9. Žalobce se dne 4. 3. 2014 proti tomuto usnesení odvolal a argumentoval tím, že doklad o zajištění ubytování doložil dne 11. 2. 2014. V průběhu odvolacího řízení žalobce doložil dne 3. 6. 2014 další rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání a dne 23. 6. 2014 aktualizovaný doklad o zajištění ubytování. Žalovaná si dále obstarala výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, z něž vyplývá, že u žalobce je evidován mezi doklady cestovní pas (CP) č. X s dobou platnosti do 9. 10. 2018, překlenovací štítek (PS) X vydaný ministerstvem dne 6. 11. 2013 s platností do 6. 2. 2014, překlenovací štítek X vydaný ministerstvem dne 7. 2. 2014 s platností do 7. 3. 2014 a řada dalších překlenovacích štítků vydaných ministerstvem v průběhu odvolacího řízení před žalovanou.
10. Dne 29. 1. 2016 žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a v odvolání sice uznala, že ještě v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně předložil doklad o zajištění ubytování, nicméně konstatovala, že i tak byly splněny podmínky pro zastavení řízení o jeho žádosti, neboť žalobce ministerstvu nepředložil originál cestovního dokladu. K žádosti byla přiložena pouze neověřená kopie cestovního dokladu. Napadené rozhodnutí bylo doručeno zmocněnkyni žalobce dne 12. 2. 2016 uplynutím 10 dnů od uložení zásilky ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu.
11. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou, a proto soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělili, že trvají na konání jednání.
12. Podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů předložit cestovní doklad.

13. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
14. Z rozhodné právní úpravy plyne, že žalobce byl povinen ke své žádosti jako jeden z podkladů předložit i svůj cestovní doklad. Zákon o pobytu cizinců v tomto případě nehovoří o předložení kopie (opisu) cestovního dokladu, ale o cestovním dokladu jako takovém. Jak žalobce zcela správně upozorňuje, cestovní doklad nelze nahradit jeho úředně ověřenou kopií, neboť právní úprava v zákoně o ověřování zapovídá ověřovat kopie cestovních dokladů. To ovšem neznamená, že by správní orgán nemohl v rámci správního řízení některou z účastníků předložených příloh nahradit její kopií (není-li nezbytné disponovat originálem po celou dobu řízení), na kterou si poznamená, že ověřil její shodu s originálem. Razítko „fotokopie souhlasí s originálem“, které podle žalobce žalovaný na jím pořízení kopie cestovního dokladu vyznačuje, totiž nemá povahu ověřovací doložky ve smyslu zákona o ověřování a nemá účinky, které právní úprava přiřazuje dokumentům opatřeným vidimační doložkou. Uvedené razítko představuje pouze úřední záznam správního orgánu o tom, že ověřil shodu kopie nahrazující cestovní doklad s jeho originálem.
15. Skutečnost, že se správní orgán spokojí s tím, že ve spisové dokumentaci bude založena pouze kopie zákonem vyžadované přílohy, však neznamená, že by originál takové přílohy nemusel být správnímu orgánu předložen vůbec. Soud se neztotožňuje s výkladem žalobce, že by zákon slovy „cestovní doklad“ rozuměl jeho prostou kopii, neboť takový výklad by (kromě samotného rozporu s jazykovým zněním zákona) zcela popíral účel zakotveného požadavku. Tímto účelem je ověření totožnosti cizince, jehož klíčovou a nedílnou součástí je ověření pravosti cestovního dokladu cizince, neboť to je zpravidla jediný dokument, který může dostatečně důvěryhodně identitu cizince prokázat. Česká republika pochopitelně nedisponuje údaji z databází země původu cizince a nezbyvá jí, než se spolehnout na verifikační mechanismy vystavujícího státu, který by měl garantovat správnost v cestovním pase uváděných údajů, tj. že osoba uvedeného jména a příjmení, pohlaví a data a místa narození existuje, je občanem konkrétního státu a má podobu, popř. další biometrické rysy zachycené na fotografii a číselných údajích v pase. Dalším účelem předložení cestovního dokladu pak může být ověření případných dalších relevantních informací [srov. např. § 77 odst. 1 písm. c) a d) nebo § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců], které se běžně do cestovního dokladu zaznamenávají (udělená víza a jiná pobytová oprávnění, zejména v ostatních členských státech tzv. schengenského prostoru, údaje o datech a místech vstupu a opuštění schengenského prostoru). Předložení prosté kopie cestovního dokladu (zejména jde-li o cestovní pas vydaný jiným státem) by možnost prověření totožnosti žadatele o pobytové oprávnění a souvisejících okolností prakticky vylučovalo, zejména jestliže v daném případě zákon nevyžaduje, aby žádost byla podána cizincem osobně (srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2013, č. j. 4 Aps 6/2013-37, č. 2988/2014 Sb. NSS, který uznává možnost plnohodnotného podání žádosti, a to včetně předložení cestovního dokladu, prostřednictvím zmocněného zástupce).
16. Na předložení originálu cestovního dokladu v průběhu řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je tedy třeba trvat.

Zároveň to však neznamená, že by cestovní doklad musel žadatel po celou dobu správního řízení (v tomto případě řízení trvalo přes tři a půl měsíce v prvním stupni, v obou stupních pak přes dva a čtvrt roku) ponechat k dispozici správnímu orgánu. Takový výklad zákona by vedl k tomu, že prakticky každá žádost cizince o pobytové oprávnění, jeho prodloužení či jeho změnu by vedla k situaci fakticky se rovnající zadržení cestovního dokladu, čímž by byly *de facto* popřeny zákonem stanovené limity, za nichž může být cestovní doklad odebrán (§ 117, popř. 137 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Kromě toho by byl cizinec dlouhodobě vystaven riziku, že bude při každé kontrole ze strany policie omezován na osobní svobodu, dokud se skutečnost, že jeho cestovní pas je založen ve správním spise, nepodaří prověřit. Cizinec by byl dokonce vystaven reálnému riziku stíhání za spáchání přestupků podle ustanovení § 156 odst. 1 písm. h) či i) ve spojení s § 103 písm. b), d) nebo n) zákona o pobytu cizinců, neboť by nemusel být schopen prokázat svou totožnost, předložit svůj cestovní doklad ubytovateli či vůbec prokázat, že cestovní pas má, a hrozilo by mu dokonce, že s ním bude vedeno řízení o vyhoštění a o uložení zákazu pobytu na území až na tři roky ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, byť podmínka, že cizinec pobývá na území bez cestovního dokladu, podle přesvědčení soudu nemíří na ty případy, kdy cizinec cestovní doklad předal správnímu orgánu a nedisponuje jím pouze z tohoto důvodu. S ohledem na naznačené, zcela nepřijatelné důsledky založení cestovního dokladu do správního spisu tedy nelze zpravidla očekávat, že by cizinec cestovní doklad předkládal jindy než v rámci osobní návštěvy ministerstva (eventuálně osobní návštěvy jeho zmocněnce) s tím, že si ministerstvo tento doklad [s výjimkou vzniku podezření na jeho padělání či pozměnění, které zakládá zvláštní důvod zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců] neponechá, nýbrž po nezbytném prověření tohoto dokladu si pořídí v potřebném rozsahu jeho kopie a tento doklad cizinci (jeho zmocněnci) vrátí. Tím samozřejmě není vyloučeno, v případě dodatečné potřeby prověření cestovního dokladu cizince opětovně k předložení jeho originálu vyzvat. Takto pojmávaná povinnost předložit spolu se žádostí i cestovní doklad pak nekoliduje ani s žalobcem namítaným faktem, že cestovní pas je zpravidla majetkem státu či mezinárodní organizace, které je vydaly, neboť cestovní pas není cizinci dlouhodobě zadržován, nýbrž plně v souladu s účelem, proč jsou takové doklady vydávány, je mu po nezbytném ověření totožnosti vrácen do dispozice, aby jím mohl kdykoliv prokazovat svou totožnost a nebyl omezen na svém právu volného pohybu.

17. S ohledem na shora dovozenou povinnost žalobce předložit v rámci správního řízení originál cestovního dokladu je dále třeba připomenout, že nesplnění této povinnosti je judikaturou správních soudů považováno za vadu samotné žádosti (nikoliv za nesplnění důkazní povinnosti žadatele či vadu přílohy žádosti), a to vadu podstatnou, která odůvodňuje zastavení řízení usnesením vydaným podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, aniž by bylo důvodu postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu a dávat žadateli prostor pro seznámení se s obsahem správního spisu. V tomto směru lze poukázat např. na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 6. 2017, č. j. 15 A 63/2015-76, nebo na rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Ažs 76/2015-24. Posledně zmíněný rozsudek přitom upozornil na skutečnost, že koncepce zákona o pobytu cizinců se

v této otázce cíleně změnila s účinností od 1. 1. 2011, kdy zákonodárce v důvodové zprávě k bodům 114 a 115 návrhu zákona č. 427/2010 Sb. výslovně vyjádřil vůli, že při nepředložení náležitostí k žádosti bude nadále postupováno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a z tohoto důvodu změnil textaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, které původně v takovém případě předpokládalo, že žádost bude zamítnuta. Potud se tedy žalobce ve své argumentaci mylí.

18. Podstatné za těchto okolností tedy je, zda žalobce splnil svou povinnost a skutečně ministerstvu svůj cestovní doklad předložil, jak ve své žalobě uvádí. Byť za tímto účelem žalobce navrhuje provedení důkazu kopiemi jeho cestovního pasu, soud v dané otázce považoval za nadbytečné tyto důkazy provádět, neboť pravdivost žalobcova tvrzení (navzdory tomu, co žalovaná tvrdí) vyplývá již ze samotného správního spisu. Žalovaná žádným způsobem nepochybně, že by se procedura vydávání tzv. překlenovacích štítků odehrávala jinak, než jak žalobce tvrdí. Ze skutečnosti, že překlenovací štítky dokládající trvání fikce platného dlouhodobého pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se fyzicky vylepují do cestovního dokladu cizince, ostatně jasně plyne, že ministerstvu, které štítky vydává, musel být fyzicky cestovní doklad žalobce v případě jejich vylepení předkládán. To, že k tomu skutečně v době řízení před správním orgánem prvního stupně, tj. v době od 22. 10. 2013 do 12. 2. 2014, došlo, pak jednoznačně plyne z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, který žalovaná pořídila dne 30. 10. 2015 a který v části věnované dokladům evidovaným u osoby žalobce výslovně uvádí dva překlenovací štítky vydané ministerstvem dne 7. 2. 2014 a 6. 11. 2013. Pokud tedy ministerstvo, ač mu žalobce (či jeho zmocněnec) cestovní pas předložil, tuto skutečnost přehlédlo a při vydání svého usnesení nereflektovalo, a stejně tak k této otázce nepřihlédla ani žalovaná, jsou jimi vydaná rozhodnutí nezákonná, neboť vycházejí z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalobci lze plně přisvědčit v tom, že ministerstvo se dopustilo administrativní chyby, neboť pokud by výpis z evidence cizinců pořídilo nejen v návaznosti na podání žádosti dne 25. 10. 2013, ale též v době předcházející vydání usnesení o zastavení řízení, muselo by zjistit, že žalobce jeho pracovníkům cestovní doklad předložil.
19. Soud s ohledem na shora uvedené tedy uzavírá, že jak usnesení ministerstva, tak i napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť obě vycházejí z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a současně za použití § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i usnesení ministerstva, které napadenému rozhodnutí předcházelo, neboť důvody pro zastavení řízení, které byly žalobci vytýkány, se nezakládají na pravdě.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci přiznal soud náhradu nákladu řízení ve výši 4 000 Kč, která odpovídá jím zaplaceným soudním poplatkům. Jedná se o soudní poplatek 3 000 Kč za podanou žalobu a soudní poplatek 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku, za nějž přísluší náhrada na základě přiměřené aplikace § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu